

Før det Første er det navnlig med Hensyn til England aldeles ikke Tilfældet, at der ikke haves faste Beviisregler. Hvad der skal være Beviis, er vel ikke ordnet ved Lov, men som den største Deel af Englands Ret berøer det ikke paa Lov, men paa Vedtagt, som har vedligeholdt sig gjennem Sekler, som ere omhyggeligt opbevarede, og for en stor Deel trykte, og disse følges med saadan Skrupuløstet, som man andre Steder følger den skrevne Lov, og man har deri navnlig faste Regler om Beviiset. Man vil ikke finde i noget engelsk Skrift om Juryen, at den skal dømme efter blot moralisk Overbeviisning, men man angiver visse Regler, der skulle følges, og man har meget vidtløftige Bærker derom, som for en stor Deel berøe paa Beretninger om Sager, som forhen have været paaafsendte. Disse engelske Regler angaaende Beviiset ere ellers af det Slags, at man hos os vilde grue for at tage dem for tilstrækkelige. Et Vidne er i England — med ganske enkelte Undtagelser — et aldeles afgjørende Beviis, ja, dette Vidnes Egenffaber blive ikke engang prøvede med den Scrupuløstet, som her; men der er mangt et Vidne, som her vilde ansees som aldeles ugyldigt, det i England ansees for tilstrækkeligt til at afgive Beviis. Jeg vil naturligviis ikke anbefale dette, men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, hvorledes Sagen der stiller sig paa en ganske anden Maade, end her. Naar man desuagtet uden Tvivl vil finde, at i England næsten alle Sager faae et retfærdigt Udfald, og at den engelske Jury fortjener den største Prais ved Siden af den franske, over hvis uhyre Feilgreb alle oplyste Folk i Frankrig sulke, saa er det, fordi den engelske præstderende Dommer i Almindelighed har en saa stor Erfarenhed og et saa skarpt praktisk Blik og en saa stor Gyne netop til at finde sig tilrette i saadanne Forhold, og fordi de Edførne, der skulle affige Dommen, have en saa ubetinget Tillid til ham, at der ved Hjælp deraf i Almindelighed fremkommer et rigtigt Udfald af Sagen. Dertil kommer det store Princip i England, som man ikke her har villet gaae ind paa, at der skal være Eenstemmighed ved en Doms Afgjelse. Det kunde jo vel synes, at enstemmighed ligesaa godt kunde forhindre,

at En blev frifundet, eller at Sagen fik et mildt Udfald, som den kunde forhindre Domsfældelse, fordi Dommerne skulle blive enige, førend Dom affiges; men, der er i England en saadan Takt, at de Allerfleste underkaste sig den præstderende Dommers Foredrag, til hvilken Mand de have stor Tillid, og, naar der ved Siden af skulde være nogen Samvittighedstvivel, som fører til Meningsulighed, saa gaae de hellere over fra den strengere Mening, hvoraf de oprindeligt kunne have været stemt, til den mildere, end omvendt. Der er overalt i England uendeligt Meget, som gjør, at Juryen der efter min Overbeviisning er en fortrinlig Indretning, uden at jeg troer, at vi, efter det Trin, hvorpaa vi for Tiden staae, kunne opstille Noget, der har den fjerneste Lighed dermed. I Frankrig er derimod det Princip rigtignok erkjendt i instinction criminelle, at de Edførne dømme efter deres subjective Overbeviisning; men de rette sig ogsaa der i Reglen efter de tre — eller forhen fem — Dommeres Mening, som beklæde Retten tilligemed dem, som ytre sig over Sagen, og, naar der er stor Dissens imellem dem, træder Domsstolen til og afgjør Sagen, og derhos har man i Frankrig, førend Sagen kommer for Assisferne, en Mængde inquisitoriske Forhører, hvorved alle mulige inquisitoriske Kunstter blive brugte, og disse Forhører kunne vel de Edførne paa Grund af deres Omnipotens tilfidesætte, men det gjøre de i Reglen ikke, og Forhørerne udgjøre gjerne det Grundlag, hvorefter der dommes, saa at vi her komme i en ganske anden Stilling. Men, som jeg forhen har anført, troer jeg, at man faaer en meget lidet forøget Garantie deri, at man skulde idetmindste have 9 Dommere imod 7, som domte, for at Straf skulde kunne blive anvendelig, istedetfor at man efter det forelagte Udfald kun vil behøve 7 imod 5. Jeg vil forresten gjerne tilstaae, at jeg vilde være meget tilbøielig til at fordre, at alle 16 Dommere bestandig skulle være tilstede fra Først til Sidst, fordi jeg troer, at man overmaade godt kan ved denne Ret behøve alle de Garantier, man muligen kan faae; og at man da dog vil faae de svageste Garantier, man har ved nogen Ret her i Landet. Men jeg troer, at det dog vil blive praktisk uigjen-